

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/169/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6624203340
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6624203340.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. A., nar. XX.XX.XXXX, toho času v starostlivosti sestry: B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. XXX, E., zastúpená kolízny opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, dieťa rodičov: otec F. A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX a matka G. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., za účasti navrhovateľov: 1/ B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. XXX, E. a 2/ H. H. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. F. XXX/XX, J. D. a 3/ H. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. F. XXX/XX, J. D., o zverení dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti, úprave výživného a úprave styku maloletého dieťaťa s blízkymi osobami, o odvolaní navrhovateľky 1/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 15P/119/2024-135 zo dňa 25. októbra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 15P/119/2024-135 zo dňa 25. októbra 2024 v napadnutých výrokoch IV., V. p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd zveruje maloleté dieťa A. A., narodenú XX.XX.XXXX do náhradnej osobnej starostlivosti B. C., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá je povinná vykonávať osobnú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa, v bežných veciach ho zastupovať a spravovať jeho majetok namiesto matky. V podstatných veciach potrebuje súhlas matky.

II. Matka G. A., narodená XX.XX.XXXX je povinná prispievať na výživu maloletej A. A., narodenej XX.XX.XXXX minimálnym mesačným výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, neplnoleté dieťa alebo nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona počnúc dňom právoplatnosti rozsudku, počnúc dňom vykonateľnosti rozsudku vždy do 15.dňa toho ktorého mesiaca vopred na účet úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec.

III. Súd návrh navrhovateľky H. H. A., narodenej XX.XX.XXXX na zverenie maloletej A. A. do náhradnej osobnej starostlivosti zamietá.

IV. Súd upravuje styk blízkych osôb H. A., narodeného XX.XX.XXXX a H. H. A., narodenej XX.XX.XXXX s maloletou A. A., narodenou XX.XX.XXXX tak, že blízke osoby sú oprávnené stretávať sa s maloletou A. A. každý tretí víkend v roku v sobotu od 14:00 hod. do 17:00 hod. tak, že H. A. a H. H. A. vyzdvihnú maloletú o 14:00 hod. u náhradného rodiča v mieste jej bydliska a po skončení styku maloletú o 17:00 hod. vrátia späť k náhradnému rodičovi na rovnakom mieste. Náhradný rodič je povinný maloletú na

styk s blízkymi osobami vopred pripraviť a v stanovený čas odovzdať. Blízke osoby sú povinné maloletú v stanovenom čase u náhradného rodiča vyzdvihnúť a po skončení styku ju náhradnému rodičovi vrátiť včas a v poriadku.

V. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Predmetom konania je zverenie maloletej A. A. do náhradnej osobnej starostlivosti, úprava vyživovacej povinnosti matky vo vzťahu k maloletému dieťaťu úprava styku maloletého dieťaťa s blízkymi osobami.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že maloletá A. A. bola naposledy rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 12P/3/2021-76 zo dňa 25.02.2021, právoplatným a vykonateľným dňa 04.03.2021, zverená do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky K. A., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá dňa XX.XX.XXXX zomrela. V zmysle § 47 ods. 1 písm. c) zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, náhradná osobná starostlivosť zaniká smrťou osoby, ktorej bolo maloleté dieťa zverené do náhradnej osobnej starostlivosti. O starostlivosť o maloletú prejavila záujem jej sestra B. C. navrhovateľka, a to návrhom doručeným okresnému súdu dňa 03.07.2024. Na základe návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 22.07.2024 okresný súd uznesením č.k. 15P/119/2024-34 zo dňa 24.07.2024 dočasne, do právoplatného skončenia konania, zveril maloletú A. A. do osobnej starostlivosti sestry B. C..

4. Dňa 07.08.2024 H. H. A. spísala na okresnom súde návrh na zverenie maloletej A. A. do svojej náhradnej osobnej starostlivosti. Uznesením č.k. 15P/119/2024-60 zo dňa 23.08.2024 okresný súd konanie o zverení dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti vedené na okresnom súde pod sp. zn. 15P/119/2024 a konanie o zverení dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti vedené na okresnom súde pod sp.zn. 27P/169/2024 spojil na spoločné konanie a rozhodnutie s tým, že konanie na Okresnom súde Lučenec bolo ďalej vedené pod sp. zn. 15P/119/2024.

5. Zo správy úradu zo dňa 23.08.2024 okresný súd zistil, že dňa 05.08.2024 sa na základe predvolania na úrad dostavila navrhovateľka B. C. spolu s maloletou A.. Maloletá bola čisto a vhodne oblečená, javila známky dobrej starostlivosti, k navrhovateľke prejavovala blízkú citovú väzbu. Úrad v súlade s § 93 ods. 10 zákona č. 305/2005 Z. z. o SPODaSK a v súlade s článkom 12 Dohovoru o právach dieťaťa a podľa § 43 ods. 1 zákona o rodine, na základe ktorých má maloleté dieťa právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, vykonal pohovor s maloletým dieťaťom A. A.. Maloletá súhlasila s vykonaním pohovoru a bez prítomnosti navrhovateľky uviedla nasledovné skutočnosti: „Mám sa dobre, za starkou je mi smutno. U B. som od začiatku prázdnin, chodíme sa kúpať do Poltára, do Kurinca, raz sme boli aj v Číži, po výletoch. S B. mám dobrý vzťah, viem sa jej aj zdôveriť. S deťmi doma si tiež rozumiem, s L. budem chodiť aj do triedy, lebo zmením školu, budem chodiť do E. do školy. Od septembra budem piatačka. Chodíme na dvor sa hrať, mám tam aj kamošku. Z rodiny sa stretávam - dlhšie rozmýšľanie - nie s nikým. Ostala som v kontakte s A., aj so spolužiačkami niektorými. Kebyže sa chcem s nimi stretnúť, tak B. mi to umožní. Mám ju rada, je mi tam dobre, zvykla som si. Aj predtým som chodila k B. často, poznám to tam. Rozumiem si aj s jej partnerom. Mama sa mi dlho neozvala, ani B. sa neozvala, neviem o tom. Chcem byť zverená B., riešila so mnou túto situáciu, nechcem ísť k nikomu inému, nikoho iného z rodiny nepoznám a chcem byť s B. a s jej rodinou.“ Vykonanými šetreniami v domácnosti navrhovateľiek okresný súd zistil, že obidve navrhovateľky majú vytvorené vhodné majetkové podmienky (bytové a príjmové) na zabezpečenie osobnej starostlivosti o maloleté dieťa. Navrhovateľky B. C. a H. H. A. predložili súdu lekárske potvrdenia (č.l. 113 - H. H. A., č.l. 116 - B. C.), z ktorých je zrejmé, že obidve navrhovateľky sú zdravotne spôsobilé zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté dieťa.

6. Matka sa k podaným návrhom nevyjadrila, počas celého konania bola pasívna, napriek tomu, že vedela o prebiehajúcom konaní o zverenie maloletej dcéry do náhradnej osobnej starostlivosti navrhovateľiek, sa o stave konania ani len neinformovala.

7. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že dňa 20.09.2024 sudkyňa vykonala pohovor s maloletou A., ktorá počas pohovoru uviedla jednoznačne vôľu zotrvať v domácnosti sestry B. C..

8. Okresný súd s poukazom na § 44 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“), § 45 ods. 1 až 9 zákona o rodine, § 47 ods. 1 a 2 zákona o rodine, § 25 ods. 5 zákona o rodine, § 116 zákona č. 40/1964 Z. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 62 ods. 1 až 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine, § 76 ods. 1 zákona o rodine a vykonané dokazovanie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že obidve navrhovateľky spĺňajú zákonné predpoklady pre zverenie dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti. Obidve navrhovateľky sú fyzické osoby s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, obidve majú tiež spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu.

Tak v domácnosti navrhovateľky B. C., ako aj v domácnosti H. H. A. sú vytvorené vhodné podmienky pre zabezpečenie riadnej starostlivosti o maloleté dieťa. Obidve navrhovateľky sú zdravotne, ako aj morálne spôsobilé zabezpečovať starostlivosť o maloletú A. a obidve dávajú záruku, že spôsobom svojho života a života osôb, ktoré s nimi žijú v spoločnej domácnosti, budú náhradnú osobnú starostlivosť vykonávať v záujme maloletého dieťaťa.

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že zisťovaním názoru maloletej táto jednoznačne prejavila vôľu byť zverená do osobnej starostlivosti B. C.. Kolízny opatrovník na základe vykonaných sociálnych zisťovaní v domácnosti pani C., ako aj na základe prejavenej vôle maloletej a na základe celkových poznatkov o živote maloletej dospel tiež k záveru, že je v najlepšom záujme maloletej zotrvať v domácnosti sestry B. C., a teda zverenie maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti jej sestry. Navrhovateľka H. H. A. rešpektovala vôľu maloletej, a teda súhlasila so zverením maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti B. C.. Okresný súd, preto zveril maloletú A. A. do náhradnej osobnej starostlivosti B. C., ktorá je povinná vykonávať osobnú starostlivosť výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa, v bežných veciach ho zastupovať a spravovať jeho majetok namiesto matky. V podstatných veciach potrebuje súhlas matky.

10. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o úpravu vyživovacej povinnosti matky k maloletemu dieťaťu, o majetkových pomeroch matky okresný súd nemal žiadne vedomosti. Navrhovateľka B. C. aj kolízny opatrovník súhlasili s úpravou vyživovacej povinnosti k maloletej A. A. v rozsahu minimálneho mesačného výživného vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené a nepľnoleté dieťa alebo na nepľnoleté dieťa podľa osobitného zákona, počnúc dňom vykonateľnosti rozsudku, vždy do 15. dňa toho-ktorého mesiaca vopred na účet Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec.

11. Vzhľadom na výrok I. rozsudku okresný súd návrh navrhovateľky H. H. A. na zverenie maloletej A. A. do náhradnej osobnej starostlivosti zamietol.

12. Vykonaným dokazovaním bolo tiež zistené, že rodina A. skutočne participovala v živote maloletej A. a v živote K. A. dlhú dobu, z presne nezistených dôvodov sa však tieto kontakty prerušili. Z konania rodiny A. je zrejmé, že títo majú záujem aj naďalej byť súčasťou života maloletej, ktorá však toho času úplne odmieta akýkoľvek kontakt s rodinou A. (je dôvodné sa domnievať, že predmetné konaniu maloletej je podmienené strachom z toho, že bude odňatá zo starostlivosti sestry B. C.). Maloletá A. toho času odmieta akýkoľvek kontakt s rodinou A., hoci zo strany pani B. C. neboli zistené žiadne skutočnosti, že by táto v kontakte rodiny A. s maloletou akýmkoľvek spôsobom bránila. Je zrejmé, že rodina A., teda navrhovateľka H. A. aj spolu s manželom H. A. majú záujem participovať na živote maloletej A., čo prejavili aj podaným návrhom na zverenie maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti. Rovnako rešpektovaním vôle maloletej zotrvať v domácnosti sestry B. C. preukázali, že majú na zreteli predovšetkým najlepší záujem maloletej, nielen záujmy svoje. Vzhľadom na definíciu blízkej osoby je možné H. A. a H. H. A. považovať za blízku osobu v rodinnom alebo obdobnom vzťahu, nakoľko je zrejmé, že akúkoľvek ujmu, ktorú by maloletá utrpela, manželia A. by považovali za ujmu vlastnú, pretože osud maloletej im nie je ľahostajný, do šiestich rokov (keď sa odsťahovala k K. A.) sa o maloletú aj osobne starali, boli s ňou v pravidelnom kontakte, a hoci došlo k prerušeniu kontaktu, majú záujem kontakt s maloletou obnoviť. Na dopyt okresného súdu H. A. do zápisnice žiadal o úpravu styku s maloletou, preto bol vyhláseným uznesením na pojednávaní pribratý do konania ako účastník konania.

13. Okresný súd mal za to, že je v záujme maloletého dieťaťa, aby bola v kontakte aj so širšou rodinou (t. j. okrem manželov A. aj s prastarou matkou a bratrancami), s ktorou maloletá v súčasnosti tento kontakt úplne odmieta, hoci jej v ňom zo strany navrhovateľky B. C. nie je bránené. Preto okresný súd dospel k záveru, že je potrebné upraviť aj styk maloletej s manželmi H. A. a H. H. A., a to v rozsahu občasných stretnutí maloletej so širšou rodinou na krátky čas, ktorý zabezpečí, aby maloletá po stabilizácii pomerov (utvrdení, že nebude odobratá zo starostlivosti sestry B. C.) mohla byť súčasťou nielen rodiny C., ale aj rodiny A. a mala možnosť žiť život v kruhu širokej rodiny. Preto okresný súd výrokom IV. rozsudku umožnil H. A. a H. H. A. stretávať sa s maloletou A. A. každý tretí víkend v roku v sobotu od 14:00 hod. do 17:00 hod. tak, že H. A. a H. H. A. vyzdvihnú maloletú o 14:00 hod. u náhradného rodiča v mieste jej bydliska a po skončení styku maloletú o 17:00 hod. vrátia späť k náhradnému rodičovi na rovnakom mieste. Náhradný rodič je povinný maloletú na styk s blízkyimi osobami vopred pripraviť a v stanovený čas odovzdať. Blízke osoby sú povinné maloletú v stanovenom čase u náhradného rodiča vyzdvihnúť a po skončení styku ju náhradnému rodičovi vrátiť včas a v poriadku. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol v súlade s § 52 CMP.

14. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie B. C., ktorá je sestrou maloletej A. A.. Odôvodnila ho v záujmom maloletej. Neodkladným opatrením bola maloletá po smrti starej mamy XX.XX.XXXX zverená do jej osobnej starostlivosti, nakoľko v tom čase nemala žiadnu rodinu, ktorá by sa o ňu zaujímala. Neskôr

sa však začala zaujímať vzdialená „teta“ H. A.. Maloletá však nemá zatiaľ záujem sa s touto rodinou stretávať. Ak však kedykoľvek názor zmení, tak nemá odvolateľka žiadny problém, aby sa stretávali, čo vyjadrila aj na pojednávaní. Maloletá A. sa však na pohovore na ÚPSVaR a takisto aj na pohovore na Okresnom súde v Lučenci vyjadrila, že nechce a nemá záujem o styk s p. H. A. a jej rodinou. Maloletá A. sa aj po informácii, že bol styk s rodinou upravený, znova vyjadrila, že sa s nimi stretnúť nechce. Na základe vyjadrenia maloletej sa proti rozsudku okresného súdu odvoláva, pretože nesúhlasí, aby bol styk upravený, nakoľko to nutné nie je. Kedykoľvek sa maloletá rozhodne, že sa s rodinou p. H. A. stretávať chce, tak s tým nemá problém jej nevyhovieť. Maloletú sa bude snažiť nasmerovať, aby názor zmenila.

15. K doručenému odvolaniu sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý uviedol, že naďalej trvá na ústnom vyjadrení kolízneho opatrovníka na Okresnom súde Lučenec dňa 25.10.2024 a naďalej zastáva názor, že úprava styku mal. A. s H. A., nar. XX.XX.XXXX a H. H. A., nar. XX.XX.XXXX v napadnutom rozsudku nie je v jej najlepšom záujme, nakoľko maloleté dieťa vyjadrilo svoj názor samostatne a slobodne a nemá záujem o stretávanie sa s H. A. a H. A.. Náhradný rodič maloletej sa na súdnom pojednávaní ústne vyjadril, že v prípade záujmu mal. A. o stretávanie sa s menovanými jej stretávanie umožní.

16. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadrili manželia A., ktorí uviedli, že súhlasia s napadnutým rozsudkom. Trvajú na stretávaní sa s maloletou ako to určil okresný súd Lučenec, každý tretí víkend v roku v sobotu od 14.00 do 17.00. Nemajú záujem odobrať maloletú zo starostlivosti nevlastnej sestry p. C., tak ako sa vyjadrili aj na okresnom súde 25.10.2024. Majú len záujem o obnovenie kontaktu - občasné stretnutia - maloletej A. s rodinou žijúcou aj vo J. D..

17. Kolízny opatrovník uviedol, že trvá na písomnom vyjadrení, ktorý bol Okresnému súde Lučenec zaslaný dňa 09.12.2024.

18. K doručeným vyjadreniam sa vyjadrila odvolateľka, ktorá uviedla, že zotrváva na podanom odvolaní. Nakoľko sa p. H. A. a ani pán H. A. od októbra maloletej neozvali, asi taký veľký záujem nemajú. Maloletá A. A. zatiaľ nemá záujem o stretnutie ani o iný kontakt s p. H. A., ani s p. H. A., a preto na svojom odvolaní trvá.

19. Kolízny opatrovník uviedol, že trvá na písomnom vyjadrení, ktorý bol Okresnému súde Lučenec zaslaný dňa 09.12.2024.

20. K doručeným vyjadreniam sa vyjadrili navrhovatelia 2/, 3/, ktorí uviedli že nesúhlasia s vyjadrením ÚPSVaR Lučenec a opätovným odvolaním p. C. zo dňa 29.01.2025. Nerozumejú týmto opakovaným odvolaniam, nakoľko pani sudkyňa dňa 25.10.2024 jasne a zreteľne sa vyjadrila o stretávaní sa s maloletou. „Ak prejaví maloletá nesúhlas stretnúť sa, neuskutoční sa a nebude sa robiť žiadny tlak na maloletú.“ Plne to s manželom a rodinou rešpektujú. Pani C. žiadali, aby písala v odvolaní pravdu o ich záujme o maloletú. Niekoľkokrát sa pokúšali spojiť s maloletou telefonicky, písali jej sms (na narodeniny, meniny, Vianoce). Manželovi vôbec neodpovedala na sms správy, p. A. má zablokovanú. Preto rešpektujú maloletej nezáujem o stretnutia, ktorá je v opatere p. C.. Na p. C. tel. kontakt manžel nemá a ona ju tiež nemá v telefóne, nakoľko mala poškodenú SIM kartu. Preto žiadala, aby sa vyjadrovala p. C. pravdivo a v rámci úcty. O výsledkoch a úspechoch v škole maloletej boli informovaní prostredníctvom biologickej matky G. D., ktorá je v kontakte s rodinou A.. Naďalej trvajú, hlavne do budúcnosti, na stretávaní sa s maloletou, ako to určil Okresný súd Lučenec, každý tretí víkend v roku v sobotu od 14.00 do 17.00, ale len vtedy, ak o to prejaví záujem maloletá. Oni chcú obnovenie kontaktu - občasné stretnutia - maloletej A. s rodinou žijúcou aj vo J. D..

21. Navrhovateľka 1/ vo svojom vyjadrení uviedla, že by poprosila pani H. A., aby súd nezavádzala a neosočovala ju, že klame, pretože maloletú vôbec nekontaktovali. To, že je v kontakte s biologickou matkou, je jej osobná vec. Biologická matka však nemá overené informácie o maloletej A., nakoľko s nimi v kontakte nie je, so školou, ktorú maloletá navštevuje, tiež nie. Maloletá A. nikoho zablokovaného nemá, telefón jej kontrolovala.

22. K vyjadreniu navrhovateľky 1/ sa vyjadrili navrhovatelia 2/ a 3/, ktorí zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

23. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná účastníčka konania - navrhovateľka 1/ B. C. (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 7 ods. 1 CMP a § 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu vyplývajúcom z § 65 CMP až 67 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie okresného súdu v napadnutých výrokoch IV., V. potvrdil podľa § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 387 ods. 1, 2 CSP.

24. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch v rozsahu podaného odvolania navrhovateľky 1/ B. C. a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení uznesenia okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387

ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu.

25. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolateľka v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v § 366 CSP. Ak aj odvolateľka (mimo iného) v odvolaní, podľa jeho obsahu, poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ išlo o odvolanie odvolateľky a v ňom tvrdených skutočnostiach, tak na rozhodnutie krajského súdu, ako súdu odvolacieho, v zmysle podaného odvolania nebolo potrebné k uvádzaným skutočnostiam nariadiť pojednávanie, pretože bolo postačujúce, aby bolo odvolacím súdom rozhodnuté na základe celého obsahu spisového materiálu a v ňom doložených listín. Odvolateľka nevzniesla žiaden presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných podaní po rozhodnutí okresným súdom by mohla zaručiť spravodlivé konanie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002 č. 64336/01 vo veci Lino Carlos Varela Assalino proti Portugalsku; rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/218/2009, sp.zn. 3Cdo/51/2011, sp.zn. 3Cdo/186/2012, sp.zn. 7Cdo/56/2011).

26. V tomto prejednávacom prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

27. Odvolateľka podľa obsahu odvolania namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

28. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku, dôkazy, súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

29. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolateľky odvolací súd uvádza, že hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť podľa zistení odvolacieho súdu, vo veci konania o návrhu navrhovateľov 2/, 3/, napriek odvolaniu odvolateľky, splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie o úprave styku mal. A. s navrhovateľmi 2/ a 3/, aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané odvolateľkou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

30. Posúdením odvolateľkou produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako okresný súd.

31. Podľa § 38 ods. 1, 2 CMP, ak je účastníkom maloletý, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

32. Podľa jedného zo základných princípov mimosporového procesu vyjadreného v Čl. 4 CMP, ktoré odvolací súd aplikuje pri svojom rozhodovaní, ak je účastníkom konania maloleté dieťa, koná súd v jeho „najlepšom záujme“. Inými slovami, objektívnym explicitne stanoveným zákonným kritériom pre rozhodnutie vo veci maloletého je „záujem maloletého dieťaťa“, čo korešponduje s podstatou a účelom základného práva maloletého dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a tomuto právu zodpovedajúcemu základnému právu obidvoch rodičov na starostlivosť a výchovu o svoje dieťa. Obsah týchto práv je homogenizovaný nielen v práve, ale súčasne aj v povinnosti na sústavnú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj dieťaťa v zmysle ustanovenia § 28 ods. 1 písm. a) zákona o rodine. Pokiaľ teda ide o záujem maloletého dieťaťa, súd musí tento vyhodnocovať a zdôvodniť nielen mechanicky a formálne, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. I. ÚS 378/2019).

33. Odvolací súd konštatuje, že maloleté dieťa, tak ako v prejednávanej maloletej A., ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, má právo tieto názory slobodne vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom dieťaťa musí venovať patričná pozornosť zodpovedajúca jeho veku a úrovni (viď čl. 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa). Okresný súd, podľa zistení odvolacieho súdu prejavovaný názor maloletej A. poznal a dostatočne sa s ním aj zaoberal. Pripomína odvolací súd na tomto mieste, že aj z § 43 ods. 1 zákona o rodine vyplýva, že maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté, ktoré právo bolo v konaní pred okresným súdom riadne dodržané. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti. Treba však pripomenúť, že síce názoru dieťaťa je potrebné venovať patričnú pozornosť, avšak napriek tomu, je len vodítkom k rozhodnutiu (bližšie odôvodnenie i v ods. 35 tohto rozhodnutia odvolacieho súdu).

34. Podľa Všeobecného komentára č. 14 (2013) o práve dieťaťa na prvoradé zohľadnenie jeho najlepšieho záujmu (čl. 3 ods. 1), prijatého Výborom na jeho šesťdesiatom druhom zasadnutí (14. január - 1. február 2013) je pojem „najlepší záujem dieťaťa“ nesmierne komplexný a jeho obsah treba stanovovať podľa konkrétnych prípadov. Zákonodarca, sudca, správny, sociálny alebo školský orgán budú schopní práve prostredníctvom výkladu a vykonávania čl. 3 ods. 1 v súlade s ostatnými ustanoveniami Dohovoru vyjasniť pojem a použiť ho v konkrétnej situácii. Najlepší záujem dieťaťa je však zároveň pojmom pružným a adaptabilným. Treba ho prispôbiť a definovať podľa konkrétnej situácie dotknutého dieťaťa alebo detí, zohľadniť pritom ich osobný kontext, situáciu a potreby. Pri jednotlivých rozhodnutiach je potrebné posúdiť najlepší záujem dieťaťa a určiť ho vo svetle špecifických okolností situácie konkrétneho dieťaťa, k čomu v konaní pred okresným súdom vo veci rozhodnutia o styku maloletej A. s navrhovateľmi 2/, 3/ podľa zistení odvolacieho súdu došlo.

35. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom navrhovateľky 1/ považuje odvolací súd na tomto mieste za primárne uviesť s poukazom na Metodiku – Participačné práva dieťaťa, že zisťovanie názoru dieťaťa nie je dôkazným prostriedkom na zistenie skutočného stavu veci tak, ako napríklad výsluch účastníka konania. Ide o úkon sui generis, ktorým súd poskytuje priestor na realizáciu participačných práv dieťaťa. Zistený názor dieťaťa je podstatným, ale nie jediným vodítkom, pri identifikácii najlepšieho záujmu dieťaťa. Názor maloletej bol v predmetnej veci zisťovaný priamo súdom (sudkyňou) za prítomnosti kolízneho opatrovníka, čím bol zabezpečený prvok priameho kontaktu s maloletou, na základe ktorého mohli zúčastnené subjekty vnímať jej osobnosť, ako aj vyjadrené názory komplexne. Vyhodnocovanie názoru (želania) maloletej A. bolo plne v kompetencii konajúceho súdu, ktorý je oprávnený k prípadným korektúram predstáv a názorov detí o tom, čo je pre ne vhodné, resp. všeobecne prospešné, a čo, naopak, nie (Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3007/09 z 26.08.2010). Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5 Cdo/47/2017 z 09.08.2017 konštatoval, že: „...nie je možné, aby všeobecné súdy stanovisko maloletého dieťaťa bez ďalšieho prevzali a aby založili svoje rozhodnutia iba na jeho prianí a nie na starostlivom a komplexnom posudzovaní jeho záujmov.“ (rozsudok ESLP vo veci C. c/a Fínsko z 09.05.2006, č. 18249/02, body 57 - 59).“

36. Odvolací súd vo vzťahu k prejednávanej veci dodáva, že úprava stretávania maloletého dieťaťa s blízkymi osobami v zmysle § 25 ods. 5 zákona o rodine je možná, pokiaľ sa blízke osoby dieťaťa s rodičom, resp. rodičmi nedohodnú na stretávaní s dieťaťom. Podľa § 116 Občianskeho zákonníka, blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Súd je oprávnený o otázke stretávania dieťaťa s blízkymi osobami rozhodovať len vtedy, ak nie je možné upraviť styk dohodou, pričom musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a síce ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine. Blízke osoby však nemajú zákonné právo na styk s maloletým dieťaťom na rozdiel od rodičov maloletého dieťaťa, súd však môže vziať do úvahy záujem dieťaťa a konkrétne pomery v rodine a upraviť styk aj

s blízkými osobami, vždy však pôjde o výnimočné prípady. Táto výnimočnosť je vyjadrená aj tým, že citované ustanovenie nemá kogentnú povahu a súdu z dikcie zákona vyplýva len možnosť, nie povinnosť upraviť styk blízkych osôb s maloletým dieťaťom. Vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti je prioritou záujem dieťaťa, ktorý si nemožno zamieňať so subjektívnymi predstavami rodičov, či blízkych osôb o spôsobe a podmienkach ich výchovného pôsobenia. Treba uviesť, že posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa nie je skutkovou otázkou, ale právnym posúdením veci.

37. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 395/22 zo dňa 28.07.2022 konštatoval, že „Právo dieťaťa stykať sa s ďalšími príbuznými osobami (tedy i s prarodičmi) vyplýva tak z mezinárodných úmluv, ktorými je Česká republika väzovaná, konkrétne zejména z čl. 5 Úmluvy o styku s deťmi vyhlásenej pod č. 91/2005 Sb. m. s. ktorý v odst. 1 stanoví, že: „Pokud to je v najlepšom zájmu dieťaťa, lze rozhodnout o styku mezi dieťem a osobami jinými než jeho rodiči, které mají s dieťem rodinná pouta.“

38. Pri akomkoľvek rozhodovaní, ktoré sa dotýka maloletého dieťaťa je potrebné posudzovať a určiť jeho najlepšiu záujem a hodnotiť možný dopad rozhodnutia na dané dieťa, teda maloletej A.. Tieto úvahy sa musia premietnuť aj do odôvodnenia prijatého rozhodnutia z neho musí byť zrejmé, že najlepšiu záujem dieťaťa bol skutočne rozhodujúcim hľadiskom pri rozhodovaní, musí v ňom byť ozrejmene, čo príslušný orgán považoval za najlepšiu záujem dieťaťa, na základe akých kritérií k tomu dospel a prípadne najlepšiu záujem dieťaťa musí byť porovnaný s ďalšími záujmami, či právami (obdobne i Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3226/16 zo dňa 29.06.2017, bod 29; a Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2027/17 zo dňa 07.08.2017, bod 20).

39. Odvolací súd v zhode s okresným súdom súčasne konštatuje najlepšiu záujem dieťaťa na vytváraní a zachovávaní blízkych vzťahov s ďalšími členmi rodiny. Odvolací súd v tejto rovine odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP a túto argumentáciu ešte rozvíja, že je v najlepšom záujme dieťaťa mať vo svojom blízkom okolí viac príbuzných osôb, s ktorými má dieťa citový vzťah a ktoré mu môžu byť v živote oporou. To platí obzvlášť v situácii, keď dieťa ešte nie je samé schopné posúdiť, či chce s týmito príbuznými osobami naďalej udržiavať vzťah, či nie, a je preto podstatné dieťaťu zachovať túto možnosť do budúcnosti. Záujem na zachovaní vzťahov so širšou rodinou je potom o to väčší v prípade detí, ktoré nemajú ani jedného rodiča, prípadne nemajú jedného z rodičov a druhý neprejavuje záujem o dieťa, takže skoro, ako by dieťa nemalo žiadneho z rodičov tak, ako je to u mal. A. A. (obdobne, primerane i rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 395/22 zo dňa 28.07.2022).

40. Odvolací súd i na tomto mieste odkazuje na závery okresného súdu, ktoré rozvíja v tom smere, že i bez odborného psychologického vzdelania je možné prijať záver, že v najlepšom záujme dieťaťa je utvárať a mať kvalitné vzťahy s príbuznými, ktorí majú k dieťaťu pozitívny vzťah, majú oň vážny záujem a môžu byť preň, všeobecne povedané, prínosom. V tomto smere dôležitým faktorom vo veci maloletej je, že má len jedného rodiča - matku, ktorá sa ale o dieťa nezaujíma, pričom manželka A. sú rodina po zomrelom otcovi, ktorí sú jednými z najbližších príbuzných zo strany zomrelého otca. V jej najlepšom záujme, je preto snažiť sa o to, aby boli vzťahy s rodinou zo strany otca zachované, pokiaľ môžu byť prínosné. V situácii, keď je A. maloletá, nie je ešte schopná v celom rozsahu dostatočne posúdiť, či tieto vzťahy stojí za to udržiavať, alebo nie, obzvlášť preto je potrebné chrániť možnosť existencie takéhoto vzťahu do budúcnosti. Nemožno v tomto smere odhliadnuť, tak ako uviedol i okresný súd, že negatívne vyjadrenia maloletej vo vzťahu k A. môžu byť motivované tým, že maloletá chcela byť zverená do starostlivosti navrhovateľky 1/, k čomu však rozhodnutím okresného súdu už došlo, preto ak by vo vzťahu k navrhovateľom 2/ a 3/ bolo rozhodnuté inak, tak by vzťah medzi nimi a maloletou nemusel vôbec vzniknúť. Dôvody konfliktného vzťahu starej matky K. A., ktorá mala maloletú vo svojej opatere do času jej smrti, k navrhovateľom 2/, 3/, bez ďalšieho, nemajú vplyv na záujem A. v prejednávanej veci, pričom nie je ani rozhodné, kto tento konflikt, zhoršenie vzťahov vyvolal. Odvolací súd vyjadruje pochopenie pre to, že navrhovateľka 1/ háji vyjadrený názor maloletej, pričom uvádza, že skutočnosti uvádzané maloletou i navrhovateľkou 1/ zároveň posudzoval i s odkazom na dôvodovú správu Rady Európy k Dohode o styku s deťmi (Rada Evropy. Explanatory Report to the Convention on Contact concerning Children. Štrasburk, 2003, s. 12), v ktorej je uvedené, že pokiaľ styk so širším príbuzenstvom by viedol k rodinnému napätiu, tak nemusí byť tento styk v najlepšom záujme dieťaťa, však vzhľadom na všetky okolnosti vyplývajúce z dokazovania, najmä s dôrazom na výpoveď maloletej, nedospel odvolací súd k záveru, že styk maloletej s navrhovateľmi 2/ a 3/ je v rozpore s najlepším záujmom maloletej.

41. Vo vyššie uvedených ohľadoch je rozhodnutie okresného súdu dostatočne odôvodnené, lebo berie do úvahy, respektíve hodnotí všetky relevantné skutočnosti a dostatočne reflektuje najlepšiu záujem dieťaťa v konkrétnom prejednávanom prípade. Z toho dôvodu napadnuté rozhodnutie nepredstavuje neprípustný zásah do práva navrhovateľky 1/ a ani maloletej na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny

a v spojení s tým do práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného života podľa čl. 10 ods. 2 Listiny. Rozsah styku nastavený napadnutým rozhodnutím nijak významne nezasahuje do práv navrhovateľky 1/ a ani maloletej, respektíve nijak neoslabuje ich postavenie. Okresný súd upravil styk maloletej dostatočne a po zvážení všetkých dôležitých aspektov daného prípadu (vek maloletej, komplikované vzťahy, skutočnosť, že maloletá nie je na navrhovateľov 2/ a 3/ zvyknutá) a najlepší záujem dieťaťa vyhodnotil v súlade s vyššie popísanými ústavnoprávnymi požiadavkami.

42. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „...Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

43. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

44. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o návrhu navrhovateľov 2/, 3/ vo vzťahu k maloletej A., odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

45. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov dieťaťa ako osobitne zákonom chráneného subjektu, vytknúť. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu odvolací súd vyhodnotil ako súladné i s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý zdôrazňuje, že pokiaľ súdy rozhodujú vo veciach dotýkajúcich sa detí, musia sa zaoberať najlepšími záujmami dieťaťa, ktorý má pri ich rozhodovaní prvoradý význam (napr. rozsudok vo veci Strand Lobben a ďalší proti Nórsku zo dňa 30.11.2017 č. 37283/13). Z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva navyše vyplýva, že v prípade súdneho rozhodovania o deťoch rovnako nemožno uprednostňovať abstraktné princípy pred najlepšími záujmami dieťaťa v konkrétnom prípade. Všeobecne potom najlepší záujem dieťaťa vyžaduje jednak zaistenie zdravého prostredia pre vývoj dieťaťa, jednak udržiavanie a zachovávanie väzieb dieťaťa s jeho rodinou, ibaže by sa ukázala ako zvlášť nespôsobilá, pretože narušenie týchto väzieb znamená odrezanie dieťaťa od jeho koreňov.

46. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

47. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže

nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľka ani nespochybnila a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzala.

48. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

49. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.